

Pepènget-Pepènget Sing Padha - Nomer Siji

Pamedharingipun Gusti Yesus Kristus: Mangrêtosî Pepènget Pungkasan tumrap Manungsa```

Jeff Pippenger

2023-08-08

“Wahyu Yesus Kristus” kabukak marang umat Allah nalika “wektune wis cedhak.” Pesen pepeling pungkasan tumrap manungsa diparingake sadurungé purnane wektu sih-rahmat tumrap umat manungsa, lan pesen pungkasan iku digambarake ing sawetara jalur ramalan ing Alkitab. Ing Wahyu patbelas, pesen pepeling pungkasan iku digambarake déning telung malaékat.

Lan aku weruh malaékat liyané mabur ana ing satengahing langit, nggawa Injil langgeng kanggo diwartakaké marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, lan marang saben bangsa, lan taler, lan basa, lan umat, ngandika kanthi swara sora, Wediya marang Allah, lan mulyakna Panjenengané; awit wis tekan wektuné pangadilan Panjenengané: lan sembaha Panjenengané kang nitahaké langit, lan bumi, lan segara, lan sumber-sumber banyu.

Banjur ana malaékat liyané mèlu, matur: Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, amarga dhèwèké wis marakaké kabèh bangsa ngombé anggur bebenduning laku sundhalé.

Lan malaékat katelu ndherek wong-wong mau, matur kanthi swara sora, “Manawa ana wong nyembah kéwan galak lan reca pambabare, sarta nampani tandha ing bathuke, utawa ing tangane, wong iku dhéwé bakal ngombé anggur bebenduné Allah, kang diwutahaké tanpa campuran menyang ing tuwung panyendikané; lan dhèwèké bakal disiksa nganggo geni lan walirang ana ing ngarsané para malaékat suci lan ana ing ngarsané Sang Cempé: lan kumeluning siksa wong-wong mau munggah ing salawas-lawasé; lan wong-wong mau ora nduwèni kendho rina lan wengi, yaiku wong-wong kang nyembah kéwan galak lan reca pambabare, lan sapa waé kang nampani tandha asmane.” Ing kéné ana kasabarané para suci: ing kéné ana wong-wong kang netepi pepakoné Allah, lan pracayané marang Gusti Yésus. Wahyu 14:6–12.

Ing bab wolulas saka Wahyu, pesen kang padha iku mratelakake ambruké Babilon.

Lan sawisé iku aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan pangwasa gedhé; lan bumi dadi padhang marga saka kamulyané. Lan panjenengané nguwuh kanthi rosa nganggo swara banter, pangandikané: Babil gedhé iku wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi papan padunungan dhemit, lan kubuning saben roh ala, lan kurunganing saben manuk najis lan sengit. Awit sakehing para bangsa wis ngombé saka anggur bebenduning jinahe, lan para ratu ing bumi wis nindakaké jina bebarengan karo dheweke, lan para sudagar ing bumi wis dadi sugih marga saka kalubèraning kasugihaning kemewahané. Lan aku krungu swara liyané saka swarga, pangandikané:

Padha metu saka ing dheweke, hé umat-Ku, supaya kowé aja mèlu kauningan dosané, lan supaya kowé aja nampani wewelaké. Awit dosa-dosané wis tekan swarga, lan Gusti Allah wis ngélingi sakehing pialané. Wahyu 18:1–5.

Garis sejarah kenabian, utawi kita saged ngandika, runtutaning kadadosan ingkang dipunlambangaken déning malaékat ingkang madhangi bumi kanthi kamulyanipun wonten ing pasal wolulas, makili kadadosan-kadadosan ingkang nuntun dhateng panutuping pangadilan, panutuping mangsa kasempatan sih-rahmat, saha pitu pageblug pungkasan. Sejarah kenabian ingkang dipunlambangaken wonten ing pasal wolulas lumampah “sajajar” kaliyan garis sejarah kenabian ingkang dipunlambangaken déning tiga malaékat ing pasal patbelas.

“Gusti Allah sampun maringi pesen-pesen Wahyu 14 panggenanipun wonten ing reruntutan ramalan, lan pakaryanipun boten badhé mandheg ngantos dumugi pungkasaning sajarah bumi punika. Pesen malaékat ingkang kapisan lan kaping kalih taksih dados kayektèn kanggé jaman punika, lan kedah lumampah sejajar kaliyan pesen punika ingkang lajeng ndhèrèk. Malaékat ingkang kaping tiga martosaken pepengetipun kanthi swanten seru. ‘Sasampunipun punika,’ pangandikanipun Yohanes, ‘aku ningali malaékat sanès tumedhak saking swarga, gadhah pangwasa ingkang ageng, lan bumi kasorotan déning kamulyanipun.’ Ing padhang punika, pepadhanging sedaya telu pesen punika kasawijèkaken.” *The 1888 Materials*, 803, 804.

Telung malaékat ing pasal patbelas kang mabur ana ing satengahing langit nglambangaké sawijining pawarta saindenging jagad kang dipungkasi déning tandha kéwan lan panutupaning mangsa sih-rahmat. Ing pasal wolulas, saindenging bumi padhang marga saka kamulyaning malaékat kang pawartané uga dipungkasi kanthi panutupaning mangsa sih-rahmat.

Pesen kang dipralambangaké déning telung malaékat ing pasal patbelas lan kang uga dipralambangaké déning malaékat kang tumurun ing pasal wolulas iku minangka loro ilustrasi saka pesen pepéling kang padha. Ing Kitab Suci ora ana apa-apa kang mubazir, ora ana apa-apa kang kaesia-esiakaké. Kasunyatan yèn pesen kang padha iku diidentifikasi luwih saka sapisan déning Yohanes iku minangka penekanan tumrap wigatiné pesen kasebut lan iku nduduhaké cara piwulang ilahi kang dadi sawijining paugeran alkitabiah kang kasebut “diwulang manèh lan dikembangaké.” Kanthi nggayutaké bebarengan loro garis sajarah kenabian, kabeneran-kabeneran bakal kababar kang ora bakal diweruhi ing salah siji garis manawa dianggep piyambakan tanpa garis sijiné. Ing jaman saiki, manawa panjenengan nggawa loro seksi saka prastawa kang padha menyang pengadilan kanggo menehi paseksi, bisa banget wong-wong mau maringi laporan kang kosok balèn adhedhasar ideologi pulitik utawa sosialé. Nanging bab iki ora mangkono tumrap para seksi Kitab Suci; wong-wong iku tansah sarujuk, lan manawa tumrap panjenengan katon kaya-kaya padha ora sarujuk, mula panjenengan lagi mirsani sawatara prakara kanthi ora trep.

Loro ilustrasi sing lagi kita tetimbang iki yaiku pesen pepènget kang padha temenan, kang déning kitab Malakhi dipratélakaké minangka rawuhipun Nabi Éliah maneh. Katelu pesen

mau tekan luwih dhisik sadurungé panutupan mangsa sih-rahmat—awit pesen pepènget sing kinandhut ana ing katelu garis wangsit iku ora mung diwènèhake sadurungé panutupan mangsa sih-rahmat, nanging panutupan mangsa sih-rahmat iku dhéwé minangka titik acuané, minangka pokok rembugé manawa karsa, saka saben pesen pepènget mau. Satemené, manawa ana pesen pepènget kang diwartakaké utawa digambaraké déning nabi sapa waé, iku pesen pepènget kang padha karo Wahyu patbelas, wolulas, lan wangsit Éliah ing kitab Malakhi.

Telung garis wangsit iki bisa kanthi gampang dipratélakaké lumaku saajar siji lan sijiné. Kanthi mangkono, ana rong sumber utama katrangan ing wangsit Kitab Suci. Siji yaiku pangenalan tumrap runtutan prastawa sing kababar nalika pungkasaning jagad. Sumber katrangan sijiné yaiku gambaran tumindak para nabi sing gegandhèngan karo pawarta kang njlèntrèhaké prastawa-prastawa ing mangsa ngarep.

Ana rong paugeran sing pantes digatosake gegayutan karo gagasan-gagasan iki. Sing kapisan yaiku bilih kabeh para nabi ngandika bab wekasaning jagad, yaiku papaning wekdal panutuping mangsa sih-rahmat.

“Saben nabi jaman kuna ngandika ora sapira tumrap jamane dhewe tinimbang tumrap jaman kita, saéngga pamedhar wangsité tetep lumaku tumrap kita. ‘Saiki sakehing prakara iku kalakon marang wong-wong mau minangka tuladha; lan iku katulisan kanggo pepéling kita, kita kang wis kataman pungkasane jaman.’ 1 Korinta 10:11. ‘Dudu kanggo awake dhewe, nanging kanggo kita wong-wong mau ngladosi prakara-prakara iku, kang saiki wis kawartakaké marang kowe déning wong-wong kang martakaké Injil marang kowe kanthi Roh Suci kang katurunaké saka swarga; prakara-prakara iku kang para malaékat kepéngin nyumurupi.’ 1 Pétrus 1:12....”

“Kitab Suci wis nglumpukaké lan ngiket dadi siji bandha-bandhané kanggo generasi pungkasan iki. Kabèh prastawa gedhé lan tindak-prakara kang khidmat ing sajarah Prajanjian Lawas wis kelakon, lan saiki lagi mbalèni awaké dhéwé ana ing pasamuwan ing dina-dina pungkasan iki.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Sakabèhé pesen-pesen kenabian ing Kitab Suci iku “tumrap kita isih lumaku” “kang marang kita wis tekan wekasaning jagad.” Paugeran iku, gegandhèngan karo paugeran liyané kang ngenali “prakara-prakara” sing déning Roh Suci wis “dipunwujudaké wujudé,” “ing sajroning kaparingané ramalan iku lan” uga “ing prastawa-prastawa kang dipratelakaké,” nambahi kakuwatan marang pratelan yèn prastawa-prastawa kenabian ing wiwitaning sawijining ramalan iku dados pralambang lan lumaku saajar karo prastawa-prastawa kenabian ing wekasaning saben ramalan tartamtu.

“Ana kabutuhan supaya ana panaliten kang luwih caket tumrap Sabdaning Allah; mligi kitab Daniel lan Wahyu kudu dipratelakake kanthi kawigatosan kaya durung nate sadurunge ing sajarahing pakaryan kita. Bisa uga ana sawatara bab kang kurang perlu kita ucapake, gegayutan karo kakuwasan Roma lan kapapan; nanging kita kudu narik kawigatosan marang apa kang wus ditulis para nabi lan para rasul miturut ilhaming Roh

Suci Allah. Roh Suci wus ngreka prakara-prakara mau, becik ing panyuwunaning wangsit mau utawa ing kedadeyan-kedadeyan kang kagambarake, supaya mulang manawa agen manungsa kudu dipingit saka pandeleng, kasimpen ana ing Sang Kristus, lan manawa Gusti Allahing swarga tuwin angger-anggeripun kudu kaluhurake. Wacanen kitab Daniel. Elingna maneh, titik demi titik, sajarahing karajan-karajan kang kaandharake ana ing kono.” Testimonies to Ministers, 112.

“Roh Suci sampun mekaten mbentuk prakawis-prakawis, inggih wonten ing panyuwunaning pitedahing para nabi tuwin wonten ing prastawa-prastawa ingkang dipratelakaken.” Ing “panyuwunaning pitedahing para nabi tuwin prastawa-prastawa ingkang dipratelakaken,” “prakawis-prakawis” sampun “mekaten dipunbentuk” déning “Roh Suci,” satemah kalhipun, “panyuwunaning pitedahing para nabi” saha “prastawa-prastawa ingkang dipratelakaken,” kedah dipunmangertosi minangka ingkang kapangandikakaken kanthi inspirasi lan dipun-ginakaken tumrap pralambang kenabian babagan pungkasaning jagad.

Yokanan diparingi pitedah kenabian saka Gabrièl lan didhawuhi nulis iku ana ing sajroning sawijining kitab sarta ngirimake marang pasamuwan-pasamuwan. Ing wektu iku piyambakipun lagi dianiaya déning Roma; piyambakipun dibuwang kanthi cara kang saajar karo apa kang ing donya jaman saiki bakal sinebut papan panahanan rahasia. Ing sajarah iku Yokanan kapisah saka manungsa sapadha-padha banget kaya tawanan endi waé ing Guantanamo Bay.

Yokanan nedahaké yèn wahyu iku dumadi nalika dhèwèké lagi ngabekti ing dina Sabat kapitu, yaiku Dintené Pangéran.

Amarga Putraning Manungsa iku Gusti malah tumrap dina Sabat. Matius 12:8.

Nalika nyembah ana ing Roh, panjenengané krungu swara gedhé saka ing wingkingé.

Aku, Yohanes, kang uga dadi sadulurmu, lan kanca sapambagyanmu ana ing kasangsaran, lan ana ing Kraton lan kasabarané Gusti Yésus Kristus, ana ing pulo kang aran Patmos, marga saka pangandikané Allah, lan marga saka paseksiné Gusti Yésus Kristus. Aku kasurupan ing Roh ing dina kagungané Pangéran, lan krungu ana ing wingkingku swara gedhé, kaya swaraning kalasangka, kang ngandika, Aku iki Alfa lan Omega, kang wiwitan lan kang wekasan; lan, Apa kang kokdeleng, tulisen ana ing kitab, banjur kirimna marang pasamuwan pitu kang ana ing Asia; marang Éfesus, lan marang Smirna, lan marang Pergamus, lan marang Tiatira, lan marang Sardis, lan marang Piladélpia, lan marang Laodikia. Wahyu 1:9–11.

Yokanan, lingkungan sakubengé lan kaanan sing dipratélakaké ngenali dhèwèké minangka wong kang lagi dianiaya merga dadi wong sing ngabekti ing Sabat dina kapitu, nanging uga wong kang dianiaya merga padha percaya marang Kitab Suci lan uga tulisan-tulisan Ellen White, yaiku “paseksèné Gusti Yesus.” Panjenengané krungu swara banter ana ing mburiné, banjur panjenengané noleh kanggo ndeleng swara iku; lan nalika nindakaké mangkono, panjenengané makili sawijining Adventis Dina Kapitu ing wekasaning jagad sing krungu ana

swara ing mburiné ngandika, “iki dalané, lumakua ana ing kono.”

Kabèh garis ramalan padha sajajar siji lan sijiné ing pungkasaning jagad.

“Ing kitab Wahyu kabèh kitab ing Kitab Suci padha ketemu lan pungkasané ana ing kono.” Kisah Para Rasul, 585.

Saben nabi sing krungu swara ana ing wingkingé, iku salaras karo Yohanes sajroning ilustrasi umat Allah ing pungkasaning jagad. Yohanes krungu swara ana ing wingkingé kang maringi pituduh marang dhèwèké. Yesaya uga krungu swara pituduh.

Mulané Pangéran bakal ngentosi, supaya Panjenengané karsa paring sih-rahmat marang kowé, lan mulané Panjenengané bakal kaluhuraké, supaya Panjenengané karsa ngasihani kowé; awit Pangéran iku Allah kang adil ing pangadilan; begja kabèh wong kang ngentosi Panjenengané.

Amarga bangsa iku bakal manggon ana ing Sion, ing Yerusalem; kowe ora bakal nangis maneh; Panjenengané bakal banget ngasihani kowe nalika swaraning pamuji-nyuwunmu; nalika Panjenengané mireng, Panjenengané bakal mangsuli kowe. Lan sanadyan Pangéran maringi kowé roti kasangsaran lan banyu panindhesan, para guru padhamu ora bakal didhelikaké maneh ana ing pojok, nanging mripatmu bakal nyumurupi para guru padhamu; lan kupingmu bakal krungu tembung ana ing wingkingmu, mangkéné: Iki dalané, lumakua ana ing kono, manawa kowé nyimpang mangetan, lan manawa kowé nyimpang mangulon. Yesaya 30:18–21.

Umat sisané Allah krungu swara saka ing wingkingé wong-wong mau sing nedahaké dalam endi kang kudu dileksanani. Sawisé kuwi, wong-wong mau kudu netepaké apa bakal ngrungokaké utawa ora ngrungokaké. Umat kang dilambangaké déning Yohanes lan Yesaya iku yaiku umat ing pungkasaning jagad kang ngentèni Gusti nalika Panjenengané katingal suwe rawuhé, lan Yesaya maringi katrangan marang kita yèn Panjenengané katingal suwe amarga Panjenengané iku Allahing pangadilan. Wiwit wiwitaning sajarah Millerit ing taun 1798 nganti pungkasaning mangsa sih-rahmat tumrap Adventisme ing hukum Minggu, Allah lagi nindakaké pangadilan ana ing pasucèn swarga. Prasetya iku yèn wong-wong kang ngentèni Gusti sajroning mangsa pangadilan bakal kaparingan berkah.

Umaté Allah, sing oleh berkah awit padha ngentèni, dipralambangaké déning para prawan sing ngentèni Sang Pangantèn lanang ana ing pasemon bab sepuluh prawan. Kabèh sing sepuluh padha keturon, banjur ing tengah wengi tekan sawijining krisis kang misahaké para prawan kang lagi turu iku dadi rong golongan. Golongan siji wis krungu swara saka ing mburiné lan padha mbalik kanggo ndeleng swara kang maringi piwulang marang wong-wong mau bab dalam endi sing kudu ditindakaké, dene golongan sijiné ora gelem mbalik lan ngrungokaké swara iku—senadyan kasunyatané yèn pawarta kang lumaku ing saindhenging kitab Wahyu iku mangkéné: “Sapa sing nduwèni kuping, iya supaya ngrungokna apa kang dipangandikakaké Roh marang pasamuwan-pasamuwan.”

“Pasemon bab sepuluh prawan ing Matius 25 uga nggambarake pengalamané umat Advent.” The Great Controversy, 393.

Yokanan makili umat Advent sing mratelakake marang jaman kapungkur supaya mangerteni mangsa ngarep. Nalika padha “krungu swara saka buri” kaya kang dialami déning Yokanan, swara iku uga ngemu piwulang sing kaparingaké ana ing paseksèné Yesaya bab kedadéan iki sing padha. Piwulangé Yesaya mangkéné, “iki dalané, lumakua ana ing jeroné, manawa kowé nyimpang menyang tengen, lan manawa kowé nyimpang menyang kiwa.” Para prawan wicaksana ing Daniel rolas mangerteni tambahing kawruh ing pungkasaning jagad, amarga padha wus “mrana-mréné” ing Sabda supaya mangerteni kawruh kang marakaké urip sing wus kabukak segelé.

Nanging sira, he Daniel, rapetna tembung-tembung iku, lan segelna kitab iku, nganti tekan wektuning pungkasan: akèh wong bakal mlayu mrana-mrene, lan kawruh bakal saya tambah. Daniel 12:4.

Para nabi ingkang kita rembag punika nggambaraken umat Advent Hari Ketujuh ing sajarah nalika pangadilan tumuju ing pungkasan lan wekdal kasempatan sih-rahmat katutup. Wong-wong ingkang dipunlambangaken minangka para prawan wicaksana mireng swanten saking wingkingipun ngandika bilih punika margi ingkang kedah dipunlampahi, lan Panjenenganipun janji badhé nuntun piyambakipun ing margi punika nalika piyambakipun ngaling ngiwa utawi nengen. “Mlayu mrana-mrene” kados ingkang dipuntindakaken déning para prawan wicaksana nalika kitab punika kabikak segelé, punika pralambang tumrap sinau Kitab Suci. Alam maringi piwulang dhateng kita bilih supados saged mlayu, rumiyin kedah sinau mlampah, lan paseksènipun Yesaya ngandika bilih manawi panjenengan mireng swanten saking wingking panjenengan, Panjenenganipun badhé nuntun panjenengan wonten ing pangkajian Sabdanipun, manawa panjenengan ngaling dhateng Prajanjian Lawas (kiwa) utawi Prajanjian Anyar (tengen). Bukaken Kitab Suci, lan Panjenenganipun badhé nuntun panjenengan lumantar swantenipun. Nanging tumrap umat Advent Hari Ketujuh ing wekasaning jagad, punika ugi ateges bilih Panjenenganipun badhé nuntun panjenengan nalika panjenengan mbikak Kitab Suci (kiwa) lan nalika panjenengan mbikak Roh Ramalan (tengen).

Lelakoning lumampah punika dados langkung mligi malih nalika paseksènipun Yeremia kaasta.

Mangkene pangandikané Pangeran: Ngadega ana ing dalan-dalan, lan delengen, sarta takonana bab margi-margi kuna, endi margi kang becik iku, banjur lumakua ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman tumrap nyawamu. Nanging wong-wong mau padha kandha: Aku ora gelem lumaku ana ing kono. Uga Aku wus ngangkat para juru-pangawas ana ing antaramu, pangandikané: Rungokna swaraning kalasangka. Nanging wong-wong mau padha kandha: Aku ora gelem ngrungokaké.

Mulane rungokna, hé para bangsa, lan ngertènanana, hé pasamuwan, apa kang ana ing antarané wong-wong mau. Rungokna, hé bumi: lah, Aku bakal ndhatangaké piala

marang bangsa iki, yaiku wohing pamikirané dhéwé, awit wong-wong iku ora ngrungokaké pangandikaningSun, lan uga marang angger-anggeringSun, nanging malah nampik iku. Yeremia 6:16–19.

Ana golongan loro wong kang padha ngabekti ing pethikan mau. Golongan siji nyemak sakehing “dalan” lan milih “dalan-dalan kuna” kanggo dilakoni. Wong-wong mau bisa milih “dalan kang becik” saka ing antaraning sakehing “dalan” liya kang bisa kapilih, amarga padha kalebu wong-wong kang ngrungokake swara saka ing wingkinge, lan swara iku maringi pawarta marang wong-wong mau, “iki dalane, lumakua ana ing kono.” Yokanan nggambarake wong-wong kang krungu swara saka ing wingking, yaiku swara saka “dalan-dalan kuna.”

“Mangkéné pangandikané Pangéran: Ngadega ana ing lurung-lurung, lan delengen, lan takonana bab dalan-dalan sing kuna, endi dalan kang becik, lan lumakua ana ing kono.” Yeremia 6:16.

“Aja ana siji waé sing ngupaya ngrubuhaké dhasar-dhasar pracaya kita—dhasar-dhasar sing wis dilebokaké ing wiwitaning pakaryan kita lumantar panaliten Sabda kanthi pandonga lan lumantar wahyu. Ing sadhuwuring dhasar-dhasar iki kita wis mbangun sajroning sèket taun pungkasan iki. Wong-wong bisa uga ngira yèn padha wis nemokaké dalan anyar lan yèn padha bisa ngedegaké dhasar sing luwih kukuh tinimbang dhasar kang wis dilebokaké. Nanging iki sawijining pangapusan gedhé. Ora ana wong siji waé sing bisa ngedegaké dhasar liya kajaba dhasar kang wis dilebokaké.”

“Ing jaman biyèn akèh wong wis ngupadi mbangun iman anyar, netepaké asas-asas anyar. Nanging suwéné pira bangunané kuwi tetep ngadeg? Ora suwé banjur ambruk, awit ora diadegaké ing sadhuwuré Watu Karang.

“Apa para murid kapisan ora kudu ngadhepi pituturé manungsa? Apa wong-wong mau ora kudu ngrungokaké teori-teori palsu, lan banjur, sawisé nindakaké samubarang kabèh, tetep jejeg kanthi ngandika: ‘Ora ana wong siji waé kang bisa masang dhasar liyané kajaba dhasar kang wis kabangun iku?’ 1 Korinta 3:11.

“Mulané kita kudu nyekel wiwitaning kapitadosan kita kanthi teguh tekan wekasan. Tembung-tembung kakuwatan wis kautus déning Allah lan déning Kristus marang bangsa iki, ngetokaké wong-wong mau saka donya, sethithik mbaka sethithik, mlebu ing pepadhang cetha saka kayekten jaman saiki. Kanthi lambe kang wis kasentuh geni suci, para abdiné Allah wis martakaké pawarta iku. Pangandika ilahi wis maringi segelé marang keaslianing kayekten kang wis dipratelakaké.” Testimonies, jilid 8, 296, 297.

Nanging ana golongan liyané ing garis Yérémia, lan “pasamuwan” iku, kaya déné dheweke nyebut wong-wong mau, wis mbangun sawijining omah kang makili sawijining pracaya anyar, lan omah iku ambruk awit ora didegaké ing sadhuwuring watu karang. Omah iku yaiku gréja Advent dina kapitu, utawa kaya Yohanes nandhai gréja sing padha iku piyambak—sinagoga Sétan.

Nolak ngrungokaké iku padha karo nampik “pangandikané” lan “angger-anggeré.” Amarga pambrontakané marang pamulangan supaya bali lan lumaku ana ing dalan-dalan lawas, lan uga amarga padha nampik ngrungokaké pawarta slomprèt saka juru-pangreksa, Allah bakal ndhatangaké bilai marang umat sing déning Yeremia diarani “pasamuwan ala.” Kepriyé anggoné Allah ngadhepi pasamuwan Laodikia ing Gréja Advent Dina Kapitu iku dadi sawijining pokok pitedahing Kitab Suci. Nabi Hosea nambahi ciri-ciri “pasamuwan ala” iku nalika dhèwèké ngandika bab sababé wong-wong mau ditampik.

Umat-Ku padha katumpes marga kurang pangawruh; awit sira wis nampik pangawruh, Aku uga bakal nampik sira, supaya sira aja dadi imam kanggo Aku; amarga sira wis lali marang angger-anggering Allahmu, Aku uga bakal lali marang anak-anakmu. Hosea 4:6.

Wong-wong iku ditampik marga kurang kawruh, kang nggambarake sawijining pesen sing ora kasegel maneh ing wektu wekasan. Ing pethikan iki Gusti Allah lagi mungkasi sesambetan prajanjiané karo umat kagungané, awit Panjenengané langsung nyebut wong-wong mau, “Umat-Ku!” Amarga padha nampik Sang Kristus, lan wis lali marang angger-anggeré, mula padha ora bakal dadi imam kanggo Gusti Allah. Nalika umaté Gusti Allah lumebu ing prajanjian karo Gusti Allah, Panjenengané ndadèkaké wong-wong mau imam lan para ratu. Nalika Gusti Allah lumebu ing prajanjian karo Israèl kuna, Panjenengané ngandika lumantar Musa:

Mulané saiki, manawa kowé temen-temen ngrungokaké swaraningsun lan netepi prejanjiansun, mula kowé bakal dadi kagunganingsun kang linuwih kanggo Aku ngungkuli sakèhé bangsa; awit saindenging bumi iku kagunganingsun. Lan kowé bakal dadi tumrapingsun karajané para imam lan bangsa kang suci. Iki tembung-tembung kang kudu kokucapaké marang bani Israèl. Pangentasan 19:5, 6.

Nalika Allah ngadani prajanjian karo pasamuwan Kristen, Panjenengané ngandika lumantar Pétrus:

Nanging kowé iku bangsa kang kapilih, imamat karajan, bangsa kang suci, umat kagungané piyambak; supaya kowé martakaké kamulyaning Panjenengané kang wis nimbali kowé metu saka pepeteng mlebu ing pepadhangé kang nggumunaké: Ing jaman biyèn dudu umat, nanging saiki dadi umaté Allah; kang biyèn durung olèh kawelasan, nanging saiki wis padha olèh kawelasan. 1 Petrus 2:9, 10.

Pétrus ing ayat-ayat punika ngandharakên bab perpindhahan saking Israèl kuna minangka umat prajanjian pilihanipun Allah dhateng greja Kristen, nalika piyambakipun nyariyosakên bilih “ing wekdal rumiyin dudu umat, nanging samenika dados umatipun Allah.” Nalika bangsa Yahudi misahakên dhirinipun saking Allah, Gusti lumebet ing prajanjian kaliyan greja Kristen. Kalhipun sami kaanggep minangka bangsa para imam salaminipun wonten ing kahanan kaiket ing bebrayan kaliyan Gusti.

Ditampik minangka imam nuduhaké yèn biyèn kowé tau dadi umat prajanjian. Wong-wong Advent Hari Ketujuh mlebu ing prajanjian karo Pangéran ing wiwitaning sajarah Adventis. Pasamuwan ana ing ara-ara samun metu saka Reformasi, nanging nampik piwulang

Millerite, mula sajrone sajarahing pawarta malaékat kapisan lan kapindho, wong-wong mau misahaké awaké dhéwé saka Gusti Allah kaya wong pegatan. Pamisan kang pungkasan kelakon nalika rawuhipun malaékat kapindho, lan pamaklumaté yaiku yèn wong-wong mau wis ora dadi putri Sang Kristus manèh, nanging wus dadi putri Babil. Sawisé kuwi, nalika Seruan Tengah Wengi, Gusti Allah nimbali pangantèn putri-Né kang anyar menyang bebrayan prajanjian.

Loro loh watu sing dadi pralambang prajanjian tumrap Israèl kuna yaiku loro loh saka Sepuluh Préntah, lan loro loh tumrap Israèl modhèren rohani yaiku loro loh Habakuk kaya kang katuduhaké déning bagan taun 1843 lan 1850. Umat prajanjian kang déning ilham wis bola-bali diidentifikasi minangka Laodikia nolak dalan-dalan lawas, nampik ngrungokaké swara saka mburiné wong-wong mau, lan mulané padha ngurangi sajarah pungkasan Israèl kuna nalika padha dimuntahaké metu saka cangkemé Gusti. Yagéne iki kelakon marang wong-wong kang Panjenengané sebut, “umat-Ku?”

Pasemon bab sepuluh prawan, kang nggambarake pangalaman Adventisme, kapenuhan kaping pindho: sapisan ing wiwitan lan banjur ing pungkasan Adventisme. Sister White mulang manawa pasemon iku wus kapenuhan lan bakal kapenuhan nganti cocog temenan karo saben tetembungé, lan uga manawa pasemon iku kudu tansah dimangertèni minangka kayekten jaman saiki, padha kaya malaékat katelu.

“Aku asring katuntun marang pasemon bab sepuluh prawan, lima ana kang wicaksana, lan lima kang bodho. Pasemon iki wis kaleksanan lan bakal kaleksanan nganti temenan saben tembungé, amarga pasemon iki nduwèni penerapan mirunggan kanggo jaman iki, lan, kaya pekabaran malaékat katelu, wis kaleksanan lan bakal tetep dadi bebener saiki nganti tumeka ing pungkasaning jaman.” *Review and Herald*, August 19, 1890.

Adventisme Millerit ngrampungaké wektu nungguné pasemon iku ing antarané ramalané bab 1843 sing gagal lan ramalan sing bener tumrap tanggal 22 Oktober 1844. Rincènan-rincènan kenabian saka sajarah iki akèh lan wigati, nanging aku mung kepéngin nedahaké yèn pasemon bab sepuluh prawan iku gegandhèngan langsung karo malaékat katelu, kaya sing nembe diandharaké déning Sister White.

Wiwit taun 1798 nganti 22 Oktober 1844, piwelingé malaékat kapisan ngumumaké kabukane pangadilan. Sakdurungé pangadilan diwiwiti, Panguwuh Tengah Wengi saka pasemon bab sepuluh prawan katetepaké kalaksanane. Mulané, nalika malaékat katelu ngumumaké panutupané pangadilan, woro-woro bab Panguwuh Tengah Wengi bakal diulang maneh sapisan manèh.

Pangretèn menawa gréja-gréja Protestan wis nampik pawartané Allah, saéngga dadi para putri Babil, iku minangka tekane pawarta malaékat kapindho lan wiwitaning mangsa tundha ing pasemon kang lagi “kakaleksanan nganti samesthiné tembung.” Gusti ora rawuh maneh ing taun 1843; Panjenengané nundha rawuhipun kanggo nyoba lan mberkahi para prawan. Pawarta malaékat kapindho kang nandhani gréja-gréja Protestan minangka para putri Babil iku sawijining sesambat kanggo wong-wong sing isih ana ing gréja-gréja kang

wus tiba mau supaya metu lan ngadeg bebarengan karo para Millerit lan pangertené bab ramalan-ramalan. Ing pakempalan kémah Exeter, Samuel Snow maringi bukti kang perlu kanggo netepake rawuhipun Gusti ing tanggal 22 Oktober 1844, lan pawarta Pambengok Wengi Tengen nyapu ing saindenging nagara kaya ombak pasang kang nggegirisi. Banjur malaékat katelu rawuh ing Kacewa Agung tanggal 22 Oktober 1844.

Iki minangka ringkesan cekak saka sawijining sajarah wiwitan sing aku wis ngilangi akeh bab, supaya ngasingake sawetara pokok sing katon luwih cocog karo apa kang lagi kita rembug.

Kita badhé nerusaké pamanggih-pamanggih punika ing artikel salajengipun.